

Pietumos Evangelikų

Stelias

Užkūra kaina 15 Centų

Išleina tas sąvaitę

Metams užrašymas
2 litai

Ar. 31/32 (170/171)

1938 m. rugpiūčio mėn. 7 d.

4 metai

Bendrumas ir skirtumas.

Nes tikėjimu Jėzumi Kristumi jūs visi esate Dievo vaikai. Gal. 3. 26.

Ar mes krikščionys, matome tai, kas mus jungia arba kas mus skiria viena nuo kito? Tai klausimas, į kurį atsakyti nelengva. Kai gyvenime žmonės užmezga gerus tarpusavio santykius, jie yra patenkinti, kad esame vienos, tarpusavio nuomonės ir bendrumo idėja mus riša, mes jaučiamės lyg turtišni ir kitokia nuotaka mus valdo. Dažnai tenka matyti žmones taip labai gyvai kalbant tarp savęs ir pamamai, kad jie mažiausiai — artimi giminačiai, bet pažvelgus arčiau išsitiesti, kad jie kalba apie jėgų ir bulvių rūši, apie degtinės arba alaus kokybę. Šie vienas apie kitą nieko nežino, kaip tik tiek, kad jie tai kuriems daiktams turi vienodą skonį. Bet to užtenka jiems bendrauti. Antra vėl vertus, labai dažnai ir menkiausias įtarimas nutraukia jų bendravimą.

Blogiausia žiūro atžvilgiu yra tarp mūsų krikščionių. Kiek žmonių bendrumas ir tiek kokia skirtinumo mes turime savo tarpe. Yra krikščionių, kurie niekuomet neitų su žmogumi, kurs kartais nueina į kiną, į gražų koncertą, pamokinantį teatro vaidinimą. Toki žmogų jie pašelbia pasaulio vaikų. Bet jiems nė tiek neklūdo savo eilėse laikyti žmogų, kurs dieną ir naktį mąsto apie savo kapitalo padidinimą ir jo išnaudojimą. Toks dažnai šveikina mas kaip Dievo vaikas. Ir kur doros klausimai pasireiškia dažnai didelė židies ir pažiūrų platybė, ten gali būti skelbiama baugi siaurybė, jei paliečiamas vienas krikščionių skirtumas ir pažiūrų nebendrumas dogmatiniuose apibūdinimuose.

Yra didelio reikalo, kad mes visuose frontuose nors kartą susiprastumėm, kas mus kaip krikščionis jungia ir kas skiria. Ar tai mūsų dorinis ypatumas, kad vienas girtuoklis, o kitas tik retfarciais nusigeria, kad vienas melagis, o kitas meluoja tik progai pasitaikius? Ar tai mūsų priklausomumas partijoms, kad vienas paprastas pilietis, kitas tautininkas, trečias liaudininkas, ketvirtas socialistas? Ar tai mūsų priklausomumas valstybei, kad vienas lietuvis, kitas latvis, trečias amerikietis, ketvirtas anglas? Ar tai mūsų pažiūros, mūsų bažnytiniai papročiai, mūsų istorinė praeitis, mūsų išpažintys, mūsų bažnytinės santvarkos, kurios turi mus jungti arba skirti? Nieko panašaus! Kas mus skiria arba jungia, nepareina nuo mūsų ir nepriklauso nuo to, kad mes esame tokie arba kitokie. Vienas Viešpats Dievas skirsto ir jungia. Šis suglaudžia, kas priklauso ir išskiria, kas nepriklauso vienas kitam. Toks sijojimas tai Dievo darbas. Toks žmogus čia negali pavaduoti Dievo, nes tik vienas Viešpats Dievas gali daryti mus savo vaikais. Šis daro savo vaikų, ką jis nori, tiek juodąjį negra, tiek baltąjį europietį, tiek evangeliką tiek kitatiki. Šis turi savo, ypatį būdą pasirinkti vaikus iš įvairiausių žmonių. Tam Die-

vas nereikalingas nei bažnytinės santvarkos, nei bažnytinų papročių. Šis laukia iš mūsų pusės vieno vienintelio daikto, kad mes žitą iš Dievo vaikystę tikėjime pasisavintumėm ir išpažintumėm: „Taip, Viešpatie, savo gėrybę tu padarei mane savo vaiką; už mane Kristus mirė, ir iš jo imu pasitikėjimą, kad aš nešiu tavo priekas, bet tavo darugas. Aš tai imu ne iš savęs, ne iš savo sumanymų ir darbų. Aš žinau, kad yra tik vienas galimumas turėti ramybės su tavimi. O kitas galimumas wadinasi Jėzus Kristus“. Jo žodis, jo meilė, jo mirtis ir prisikėlimas vienas teikia ramybės su Dievu tau ir man. Jė ten, — ar aš vienaip ar kitaip išsivaizduoju tai, — ateina man ramybės su Dievu. Šalia to gali būti vieno-tia ar kitokia mūsų kalba, mūsų pažiūra, mūsų paprotis, nes tikėjimu Jėzumi Kristumi jūs visi esate Dievo vaikai.

Šis yra vienas tikėjimas, ten priklauso visi kaip krikščionys, o kur to tikėjimo nėra, ten mes kaip krikščionys nepriklausome, ten mes skiriamės. Čia yra ta siena, prie kurios mes kaip krikščionys arba susijungiamo, arba išsiskiriame. Amen.

Jė „S.“

* * *

(Gaida: Schönster Herr Jesu).

Jėzau šlaisciausias,
Meilėj tobuliausias,
Savo mokslu mus ganyk,
Sirdį mums mudrią,
Sąžinę budrią,
Protą blaiwą padaryk.

2. Rodyk mums kelią,
Kad mes Dievo walia
Wisad sektume twirtai,
Kad mes Aukščiausio
Tėwo Szwenciausio
Būtume dori wafai.

3. Duok wifą gera,
Kas palaimai dera,
Kas naudinga mums czionai
Žemės kelionėj;
Savo malonėj
Tu laikyk mus amžinai.

(Jė „Kario Ewangeliko“)

Man širdelėj dangus...

Man graži saulelė
Ir nakties žvaigždėlės,
Jaunąją širdelę
I padanges kelia.

Ten gyvena Dievas,
Angelėliai gieda,
Skausmo ašarėlės
Ten niekad nerieda.

Man mamytė sakė,
Kad geru vaikučių
Bus širdelės pilnos
Vis dangaus žvaigždučių.

Todėl stengsiuos būti
Paklusnus ir geras,
Te širdelėj mano
Dievas dangų daro.

Te čia vis, kas šventa,
Kaip žvaigždutės šviečia,
O kas pikta, bloga,
Jos niekad neliečia.

M. Z.

Alkoholio išradimas.

(Arabų legenda).

Vienas arabas norėjo surasti būdą auksui gaminti. Kad galėtų visiškai atsidėti savo uždaviniui, jis apsigyveno namelyje, kuris buvo nuošaliame sodo užkampyje. Jo žmona kasdien nešė jam valgi ir gėrimą, kurių jis tačiau paskubomis tiek teragavo, kiek būtinai reikėjo jo gyvybei palaikyti, ir visiems susirūpinusios žmonos klausimams išvengti jis metė visas liekanas indan, pastatytam kambario kertėje. Jis stengėsi rasti pagrindinį elementą ir darė visokių bandymus. Pagaliau destiliacija (valymu) jis išrado gėrimą, kurs darė tiesiog stebuklus. Jis teikė kūnui naujų jėgų, varė šalin rūpesčius, naikino nuobodulį, žadino linksną nuotaiką, ir rodė, visai jaunino žmogų. Iš širdies džiaugsmo jis gėrimą pavadino alkoholiu, t. y. tauriu, grynu (al kehal — smulkiai sugrūsta masė).

Laimingasis arabas davė jo ragauti visam pasauliui ir pasakojo apie savo išradimą, būdamas tikras, kad teikia žmonijai didelę malonę, ir buvo isitikinęs galėsias priartinti aukso gadynę.

Bet greitai jis pastebėjo savo klaidą. Po trumpo susijaudinimo sekė nusilpimas, po pakilimo — liūdesio jausmas, po laimės — širdgėla ir nusiminimas. Vienas ragavimas vedė prie kito ir taip kartojo be galo. Visur plito vargas ir skurdas. Visos gražiosios savybės pasirodė gryna apgaulė.

Su išgąsčiu žiūrėjo kilnūs išminčiai į visus baisingus savo išradimo padarinius. Gilus liūdesys apėmė jį. Jis susimąstė, atsilošęs ant kambario lango. Jau temo, o jis vis galvodamas tebežiūrėjo į tuštumą. Atėjo naktis, glūdi, be žvaigždžių, ir tamsūs debesys bėgiojo dangumi. Iš jų iškilo daugybė keistų būtybių, kurios lėkė tiesiai pro jį. Liesi, išsišiepę veidai su priekairšto išraiška, juokėsi iš jo, jam

grasė blogos rankos. Plūdimas vis labiau šėlo. „Vargas tau!“ staugė įvairiais balsais. „Vargas! Vargas!“ niurnėjo apklusdami. „Prakeikimas tau! Prakeikimas tau!“ sukriokė, sukaukė ant jo naujas būrys. „Galvažudys! Galvažudys!“ šaukė širdį veriančiais balsais.

Tada jį, alkoholio išradėją, apėmė siaubas ir nusiminimas. Jis puolė į vėtrą ir buvo jos pagautas ir įtrauktas į pašėlusį jo aukų šokį, į begalinį viesulą ligi pasaulio pabaigos. Kun. A. Šernas.

Meilės stebūklas.

Kai Kristus gyveno žemėje, blogi žmonės persekiojo Jį ir troško Jo mirties. Kartą Jis ėjo per lauką susimąstęs dėl žmonių širdžių kietumo. Saulė labai kepino. Išganytojas atsisėdo po medžiu, nuleido galvą, pridengė rankomis veidą ir tarė:

— O žmonės! Kada pasitaisysite? Kada artimo meilė nužengs į jūsų širdis?

Pasaulio Viešpats nutilo ir karčiai pravirko. Prasidėjo gili tyla. Rodėsi, kad išvargęs, skausmo iškamuotas Jis užmigo. Bet Jis nemiegojo; budėjo paskendęs giliame susimastyme. Po valandėlės pajuto svetimą ranką, lengvai liečiančią jo petį. Pakėlė galvą — pažvelgė. Prieš jį stovėjo vargingas vaikas, sulysęs, menkas, negražios išvaizdos. Vicijoje rankoje laikė savo rūbo skverną, antroje molinį indą. „Vaike, kas esi ko nori?“, paklausė Kristus. „Esu neturtingo ūkininko sūnus. Girdėjau, kai prieš valandėlę šaukei sakydamas: Esu alkanas, ištroškęs, ir be pastogės. Todėl nubėgau į tėvų namus ir atnešiau gabaliuką duonos, kad valgytum ir pasistiprintum.“ Ir vaikas parodė gabaliuką duonos paslėptą rūbuose. „Paėmiau ir indą, kuriuo pasemsiu vandenį, kad pagirdyčiau.“

Išganytojas atsistojo, pakėlė savo dieviškas rankas ir tarė: — Būk palaimintas, sūnau; o drauge su tavim tebūna palaiminti visi, kurių širdyse plaka meilė artimui savo. Rytoj, kai mano mokiniai paklaus mane: „Mokytoja, kur praleisime šventes“, atsakysiu jiems: „Gailestingumo ir broliškumo meilės prieglaudoje.“ Paėmęs iš vaiko duoną Jis tarė: „O štai duona, kurią padalysiu tarp mokinių, sakydamas jiems: valgykite ir sotinkitės — nes tai yra mielaširdingumo duona.“ Paskiau paėmė asotėlį ir tarė: „Pagirdysiu iš jo savo mokinius ir pasakysiu jiems: gerkite — nes tai yra mielaširdingumo gėrimas.“

— Kristus nusivedė vaiką prie upės kranto, atsistojo, ir rodydamas į blizgantį vandenį tarė: „Tai yra veidrodis, kuriame atsispindi dangaus žvaigždės. Pažvelk, vaikute į tą žvaigždių veidrodį!“

Vaikas pasilenkė prie upelio ir pamatė savo veidą, spindintį nepaprastu grožiu. Čia pamatė, kad jo kreivas kūnas buvo tiesus ir dailus kaip nendrė.

„Stebūklas! Stebūklas! Koku būdu įvyko tas didelis stebūklas!“ — šaukė vaikute. Ir Kristus laimindamas jį vel tarė: „Vaikeli mano, — tai broliškos meilės stebūklas. Jį visada patirs tie, kurie bus panašūs į tave. Iš tikrųjų sakau tau: negražiesiems meilė suteiks grožio; kreivuosius, raišius meilė atities ir padarys dailiais ir išgydys.“

„Mylėkitės tarpusavy, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia; melskite už tuos, kurie jus persekioja? ... And. P-as.

Būtime šami!

Jau pats gyvenimas tatau sudaro, kad žmonės vienas nuo kito yra prisilausimi, vieni su kitais ne tik medžiaginiai, bet ir dvasiniai santykiai, tuo būdu pasidaro vieni kitiems reikalingi. Taip vieni yra mokytøjais, dvasios wadais kitiems, jie iš anų mokina, ima juos sau pavogdžiu. Dėl to ne wistiek, kaip elgiai jų mokytojas, jų dvasios wadas. Dar swarbiau yra, ant tiek dvasios wadas, mokytojas sawo mokymo darbe yra pastowus, ar su giliu tikėjimu dirba sawo darbą, ar jo dvasiniai poelgiai, jo pažiūros, jo žodžiai yra giliai persunkti tikėjimu to mokslo teisingumo, kurį jis sawo klausytojams skelbia. Priešingu atveju, jis yra warpas skambas be tikėjimo turinio. Nuo tikėjimiskai susiformawusio pastowaus ir twirto charakterio, pareina ir tos įtakos galia, kuria jis turi weikti į sawo klausytojus, sawo mokinius, sawo para-pijonis. Esant tokiam dvasiniam wadui ir jo klausytojų dvasios charakteris susiformuoja į twirtą tikėjimo pastowumą, juos daro gywais sawo tikėjimo bendruomenės nariais. Dvasinis mokytojų, dvasinių wadų swyravimas, nepastowumas, ar žiočiu ar tokiu būdu pasireiškęs, weikia ne tik tai neigiamai į jo klausytojų tikėjimo pastowumą, bet kartu sufelia abejojimą apie tokio mokytojo dvasinį wertingumą. O tai jau yra blogas ženklas, dvasinio mokytojo didelis trūkumas. Tokį trūkumą sustiprina dar tatau, kad dvasinis mokytojas wiešai reiskia pasigėrėjimo simpatijų kito tikėjimo bendruomenės organizacijai, pradeda gėrėtis ir girti anos būtus ir nebūtus gabumus, gėrifi kitos bendruomenės pralankumu ir pažangumu, tuo sudarydamas nenoromis išpūdį, kad, gal nesąmoningai, paperžama sawiesiems mintis būti kito tikėjimo šalininiais.

Kai kito tikėjimo bendruomenės dvasiniai wadai ne tik nereiskia simpatijų mūsų bažnyčiai, bet neswarždami skelbia mūsų tikybos bažnyčią ir mūsų dvasininkus neturincius „tikros“ tikybos priwalumų, mūsų dvasinių mokytojų tarpe atsiranda mėgėjų wiešai reiskti padidintas simpatijas aniams. Tatau negali netureti neigiamų pasekų sawo tikėjimo bendruomenės narių tarpe. Už tat toks elgesys yra daugiau kaip neatsargumas, nes užsimirštama, tokios swarbios pareigos yra pawestos dvasiniam mokytojui sawo tikėjimo bendruomenėj. Užimant swarbias dvasininko pareigas reikalinga sąmoningai jausti uždėtą tą swarbią atsakomybę, ir kad tada nebegalima skelbti pripuolamas nepatiktintas, dažnai kritiką neišlaikancias asmenines nuomones, kurios nesiderina su tos bažnyčios ideologija, jos dogmomis, nes tatau nebesiderina su dvasininko pareigomis, ir lengwai užgauna sawo bažnyčios narių tikybinius jausmus.

Tokie reiskiniai yra neleistini ir būtinai šalintini, nes tuo būdu einama prie sawo tikėjimo pilninio. Dažnai nusistundžiama wis labiau pasireiškiančių žmonių ir ypacį jaunuomenės atžalimu nuo bažnyčios. Tokių atsitikimų akiwaidzoje nenoromis tyla klausimas, ar nereikia kartais iekoti to atžalimo priežascių ir pacjuose dvasiniuose waduose. Bažnyčios tarnas turi neužsimiršti sawo atsakomingsose pareigose ir turi būti wisados sawas.

Justus.

Du žino tai.

Wienas waitinas rado kapšeli pinigų ir, ilgai negalwodamas, atidawė wietos wyriausybei, kad išaiktintų sawininą. „Koks tu kwailas!“, tarė jam draugas. „Ar tu negalėjai pinigų pasilaikyti sau? Kas gi būtų žinojęs, jog tu juos radai!“ — „O, tu man taip nekalsbė“, atsakė waitinas, „tai žinojo du: mano Dievas, kurio aš bijau, ir mano sąžinė, kuri mane teisia“. — Kun. Ad. Szernas.

Mūsų Jilisterei

mok. **Jewai Stubraitei**

liūdesio walandoje, mylimam tėweliui mirus, nuo-
hirdžią užuojautą reiskiamo.

Alaipėdos Stud. V. Rėjos Draugija.

„Gw. Jaun. Sandoros“ rėmėjui

Martynui Stubrai

mirus jo broliui, reiskiamo hirdingiausią užuojautą.

„Gw. Jaun. Sandoros“ Dijos Waldyba.

Žinios.

Kinija.

— Kinijoje yra iš wiso 111 uniwersitetų, šiame skai-
cziuje 18 krikščioniškų aukštojo mokslo įstaigų. Iš 40 000
studentų tik 3 500 lanko krikščionišką mokyklą; iš 1 892
widurinio mokslo mokyklų 196 krikščioniškos įstaigos, o
iš beweit pusės milijono mokinių trys dešimtys tūkstan-
čių mokinių lanko krikščioniškas mokyklas. Tad apie de-
šimtą dalį wiso besimokinančio jaunimo supažindinama
su Kristaus mokslu, likusis jaunimas lieka be krikščioniš-
kos įtakos.

Sjweicarija.

— Tautų Sąjunga, kurios būstinė Ženewoje, pasista-
tydino jau rūmus ir jau persikraustė ten. Senuosius rūmus,
pawadintus „Palais Wilson“, užėmė iwairios tarptau-
tinės organizacijos. Jų tarpe turi sawo buweines šių
krikščioniškų organizacijų centrai: pasaulio sąjunga tarp-
tautiniam draugingumui per bažnyčias skleist, Europos
centralė bažnytinei pagalbai teikti, pasaulio reformatų
sąjunga, pasaulio šwentadienio mokyklų sąjunga, krikščio-
niškų jaunimo draugijų centro komitetas, kwekeriai.

— Šių metų gegužės mėn. 30 — birželio mėn. 3 d.
Pasaulinės „Krikščioniškų Jaunų Mergaicijų Sąjungos“
wyriausiasis wykdomasis komitetas posėdžiawo Ženewoje.
Komitetas susirenka kas antri metai. Dalywawo 20 komi-
teto narių iš Europos, Azijos, Afrikos, Amerikos ir Au-
stralijos šalių. Aptarta pasiruošimai pasaulinei sąjungos
konferencijai, kuri įwyks šių metų rugšėjo mėn. 7—17 die-
nomis. Komitetas nutarė wisiems sąjungos šyriams pa-
siųsti susipažinimui konferencijos darbų programą, kuri
susidaro iš sekancijų penkių klausimų: 1) Krikščioniška
Jaunų Mergaicijų Sąjunga ir jos santykiai su pasaulio
tautomis; 2) Kr. Jaun. Merg. Sąjunga kaip pasaulinis
moterų sąjudis; 3) Kr. Jaun. Merg. Sąjunga ir ekume-
ninis krikščioniškas weikimas; 4) Kr. Jaun. Merg. Są-
jungos socialio gyvenimo uždaviniai; 5) Kr. Jaun. Merg.
Sąjunga kaip krikščioniškas jaunimo sąjudis.

Olandija.

— Amsterdamo mieste, jau feli metai pacjame widu-
ryje weikia kasdienė bažnyčia, kurioje kasdien atlaikomos
trumpos wiešos pamaldos ir kuri šiaip per ištisą dieną
kwiecžia praeiwius tyliam susikaupimui.

Latvija.

— Latvijos staciatikių bažnyčios sinodas liepos m. 15 d. pasėlė staciatikių vyr. kunigą Vitolį Zersifos vyskupui. Tai trečias staciatikių vyskupas Latvijoje.

Remunėlis. Šį m. liepos mėn. 31 d. Remunėlio kapinėse įvyko metinė kapų šventė. Pamaldas laikė p. kun. Neimanas. Maloni saulutės kypseną jumiliojo ne tik tos apylinkės, bet ir už 20 km. gyvenančius žmones. Šios kapinės nepasijūmi dideliais ir brangiais kryžiais bei paminklais, bet gelswomis smiltimis išbarstytais takeliais ir kruopščiai apipuoštais kalneliais — kapais. Po pamaldų visi rinkosi į „Radwilos“ Remunėlio štyr. surengtą bendrą subuvimą po atviru dangumi. **J. A.**

Striaudžiai. Šį m. liepos mėn. 24 d. kapinėse buvo pasiuntintinės šventė, į kurią suvažiavo beveik iš visos parapijos tampa labai gausūs būrys ewangelikų. Šventėje pamokslus sakė kun. Pauperas lietuviškai ir kun. Wymeris wokiškai. Šventę pagražino Garliawos parapijos bažnytiniai lietuvių ir wokiečių chorai, pagiedodami po keletą giesmių. Šventę baigiant, kun. Wymeris padarė pranešimą einamaisiais parapijos reikalais: dėl tikybos dėstymo pradžios mokyklose, apie bažnyčios bokšto statybą (kuris dabar jau tinkuojamas), apie parapijos piniginius reikalus ir kit.

Kretinga. Šį m. liepos 3 d. Kretingos parapijoje Rudaičių ir Kwecių kaimų, pačių parapijiečių pastangomis ir jėgomis, gražiai sutvarkytoje Diewo skirtoje poilsio vietoje, įvyko kapų šventė, kurioje prisirinko daug žmonių, pasiklausyti Diewo Žodžio. Kunigas senj. A. Gelžinis kalbėjo iš 19 Ps. ragindamas gywuosius tarnauti Diewui, nurodėdamas į naujai pastatytą kapų kryžių, kurio žentlas mūsų išpažinimo ir tikėjimo į prisikėlusį Wiešpatį Jėzų. Po kun. Gelžinio pamokslų, gražią ir pritaiktą šventei kalbą pasakė iš Luko Ew. 14, 16—24. teol. kand. Kelgendreheris, apie tikslą mūsų gyvenimo, tamšias mirties dautas ir apie galingą Jėzaus žwiesą ir jėgą. Po to, iš 1. Kor. 15—20 kalbėjo Ciunelis. Baigiantis pamaldoms buvo dar pašventintas pastatytas naujas kryžius. Po pamaldų kun. senj. Gelžinio buvo pasiūlyta atsiminti mūsų warguolių ir našlaicių, kurie „Sandoros“ prieglaudoje mielaširdingų rankų užlaikomi. Visai netikėtai buvo surinkta 42 litai. Nemažai susirintusieji buvo sujaudinti, matydami, kaip wienas wargšas be kojų, aušojo sawo dalį dėl prieglaudos wargingųjų. Matyt kad meilės liepsna pirmųjų krikščionių dar ne išnyko. Būtų džiaugsmas, kad ir kitos parapijos pasektų Kretingos parapijiečius.

A. Ciunelis.

Klaipėda.

Šį m. liepos mėn. 30 d. iš Biržų į Klaipėdą atvyko ew. jaun. d-jos „Radwila“ ekfursija, susidedanti iš 17 asmenų. Drauge atvyko ir „Radwilos“ Centro W-bos wicep. mok. Szlikas. Ekfursijai wadowawo p. Zuodgudis. Atvykusi ekfursija Klaipėdoje globojo „Ew. Jaun. Sandoros“ Klaipėdos štyrius. Kadangi ekfursija atvyko rytiniu traukiniu, tai papusryčiawus buvo wedama apžiūrėti uosto įrengimų, Smiltynės ir Koppalio. Po pietų buvo nuvykta į Laugalius, į „Sandoros“ prieglaudą, kur prieglaudos wedėjo p. Megniaus buvo nuokirdžiai primta. Čia šwecziai turėjo progos pamatyti didelį, garbingą ir drauge sunkų wargingųjų slaugymo darbą ir nelaimingus slaugomuosius. Apžiūrint prieglaudą, wisy widoje buvo matyti rimtumas ir susikaupimas, nes tikrai

liūdną išpūdi darė fiziniai ir psichiniai preglaudos ligoniniai. Pastui atvykusieji buvo pawaikinti wafariene, kuri pradėta ir baigta buvo sak. Karaliaus malda. Wafarienes metu, buvo pasidalinta kalbomis, išpūdžiais ir linkėjimais. Reikia dar priminti, kad waziuojant į Laugalius, buvo sustota pakelyje apžiūrėti Klaipėdos radio stoties. Čia kiekvienas turėjo progos pamatyti moderniskus jos įrengimus.

Ant rytojaus, liepos mėn. 31 d. iš Klaipėdos buvo daroma iškila į „Ew. Jaun. Sand.“ pasiuntintinės ir giesmių šventę Rusnėje laiwu. Drauge su Klaipėdos sandorikiais ir šwecziais radwilečiais, tuo pačiu laiwu į šventę wyko ir Laugalių bei Karklininkų „Ew. Jaun. Sand.“ štyrių nariai. Pati šventė Rusnėje wyko gražiam centr. wiešbuczio sodelyje. Pradžioje buvo trūbininkų motetė. Pastui sekė pašweikinimo žodis, kurį tarė Klaipėdos „Ew. Jaun. Sand.“ štyriaus pirmininkas p. W. Sprogys. Po to, Klaipėdos „Ew. Jaun. Sand.“ štyr. choras sugiedojo tris giesmes. Po bendros giesmės „Dūžios yr išganytin-gos“, sekė psalms ir malda. Psalmą skaitė prof. Gaigalaitis, malda — sakyt. Mauricas. Pastui Aglonėnų štyr. choras sugiedojo dvi giesmes. Po šių giedojimų buvo paskaitytas eilėraštis ir bendrai giedama giesmė: „Sekite mane mielieji.“ Po giesmės pamokslą sakė sakyt. Sztrefhs, širdingais žodžiais kwiesdamas jaunuosius laikytis wis prie Diewo. Po pamokslų, sugiedojo po kelias giesmes Dėglių ir Priekulės štyrių chorai. Po to, širdingą žodį tarė prof. Dr. Gaigalaitis, ragindamas jaunuosius būti linkimais Wiešpatyje. Ir tikrai, malonų išpūdi gawo šventės dalywiai, kada jis, nors pražiles nuo metų naštos, į jaunuosius kalbėjo kypšodamasis ir jaunu, kwiesiu weidu. Profesorini užbaigus kalbą, giedojo Karklininkų štyriaus choras. Pastui pastambino dvi giesmes Laugalių štyr. stygų orkestras. Be to, to paties štyriaus choras pagiedojo ir wieną giesmę. Po pasakyto eilėrašcio, giedojo Smeltės štyr. choras. Po choro sekė šweikinimai. „Radwilos“ wardu šwente šweikino p. P. Zuodgudis, Klaipėdos liet. ew. Bežnyt. choro (Klaip. Szw. Sono parap. ribose) wardu — M. Zablockas. Po to, pagiedojus Wilkycių štyr. chorui, giedojo bendras jungtinis „Ew. Jaun. Sand.“ štyrių choras, wedamas p. Klimaičio: „Linkimai šiandien“ ir „Kai siela man Diewo ramybės pilna“. Šwentes užbaigos malda kalbėjo sak. Peteraitis, ir pastutinį palaiminimą atliko prof. Gaigalaitis. Pagiedojus giesmę „Sžirdimis susijednokim“, šwentes dalywiai buvo pakwiesti prie kawos. Po kawos wisi išsikirstė į namus. Klaipėdikčių laiwos Klaipėdą pasiekė jau wėlai wafare, dėlko ir šwecziai radwilečiai nebegalėjo sekmadienį išwytėti į namus, nors buvo tai numatę. Turėjo pasilikti Klaipėdoje dar wieną diena. Ir tą dieną, t. y. rugpiučio mėn. 1 d., šwecziams buvo parodyta „Ryto“ spauštuwė, miesto sporto stadionas; taip pat dar buvo nuwesti į pajūrį prie Melneragės, kur dėl labai karšto ir twankaus tos dienos oro, kiekvienas turėjo progos pasimaudyti jūros wandennje.

Grįžus iš pajūrio, šwecziai buvo pakwiesti į prof. Gaigalaicio sodelyje paruoštą atšišweikinimo kawą, kurioje be šweczių, p. Profesoriaus ir ponios, dalywawo dar ir keltas „Ew. Jaun. Sandoros“ narių. Čia taipgi buvo pasidalinta kalbomis, patirtais išpūdžiais ir linkėjimais. Po kawos, wisi wyko apžiūrėti dar Klaipėdos ew. bažnyčių: Szw. Sono, Jofūbo ir reformatų. Wafare, pilni gražių išpūdžių ir atsiminimų, stotyje spaudė wieni kitiems rankas, sakydami ne „sudie“, bet „iti pasimatymo“, nes žino, jei tik Diewas leis, kitais metais wėl wisi susitikis Biržuose; mat, tokį suartėjimo kelią pasirinko abi draugijos.

3.

Užsakymus priima redakcija, kiekwienu pakto įstaiga ir laikininkai. Užsakant redakcijoj laikrašcio kaina: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsiskant pakto įstaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusei m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Leidžia Lietuwų Ewangelikų Susiwienijimo Baziņntinis Komitetas. Redaguoja Kun. P. Dagns. — Spaudė: „Lituania“, Klaipėda, Palangos gatwė 23-24. — Rankrašcius ir užsiskymus prašome siųsti žiuo adrešu: Klaipėda „Lituania“, Dagui.